न्योन्यं चिन्तयतः। तत्राह दमनकः। किमत्र कर्तव्यं। आत्मकृतोऽयं दोषः।
स्वयं कृते च दोषे परिदेवनमप्यनुचितं ।
तथा चोक्तं। स्वर्णरेखामहं स्पृष्ट्वा बद्धात्मानं च दूतिका ।
4 आदित्सुश्च मणिं साधुः स्वदोषाद्दुःखिता इमे ॥ १०६ ॥
Fab. VI. करटको ब्रूते कथमेतत्। दमनकः कथयति। अस्ति काञ्चनपुरनाम्नि नगरे
राजा वीरविक्रमो नाम । तस्य धर्माधिकारिणा कश्चिन्नापितो बध्यभूमिं
नीयमानः कन्दर्पकेतुनाम्ना परिव्राजकेन साधुद्वितीयेन नायं बध्य इत्युक्त्वा
वस्त्राञ्चले धृतः। राजपुरुषा ऊचुः किमिति नायं बध्यः। स आह श्रूयतां।
9 स्वर्णरेखामहं स्पृष्ट्वेत्यादि पठति । त आहुः कथमेतत् । परिव्राजकः
Fab. VII. कथयति । अहं सिंहलद्वीपस्य भूपतेर्जीमूतकेतोः पुत्रः कन्दर्पकेतुर्नाम।
अथैकदा केलिकाननावस्थितेन मया पोतवणिग्मुखाच्छ्रुतं यदत्र समुद्रमध्ये
चतुर्दश्यामाविर्भूतकल्पतरुतले मणिकिरणावलिपर्यङ्के स्थिता सर्वालंकार-
भूषिता लक्ष्मीरिव वीणां वादयन्ती काचित् कन्यका दृश्यते इति । अतोऽहं
पोतवणिजमादाय पोतमारुह्य तत्र गतः । अनन्तरं तत्रार्द्धमग्ना सा मया-
15 वलोकिता । ततस्तल्लावण्यगुणाकृष्टेन मया तत्पश्चाज्झम्पो दत्तः। अनन्तरं
कनकपत्तनं प्राप्य सुवर्णप्रासादे तथैव सा पर्यङ्कावस्थिता विद्याधरीभिरु-
पास्यमाना मयावलोकिता। तयाप्यहं दूरादेव दृष्ट्वा सखीं प्रस्थाप्य सादरं
संभाषितः । मया पृष्टया तत्सख्या च समाख्यातं। एषा कन्दर्पकेलिनाम्नो
विद्याधरचक्रवर्तिनः पुत्री रत्नमञ्जरी नाम प्रतिज्ञाविवाह्या। यः कनकपत्तनं
20 स्वचक्षुषागत्य पश्यति स एव पितुरगोचरोऽपि मां परिणेष्यतीति मनसः
संकल्पः। तदेनां गन्धर्वविवाहेन परिणयतु भवान् । अथ वृत्ते गन्धर्व-
विवाहे तयैव सह रममाणस्तत्राहं तिष्ठामि। तत एकदा रहसि तयोक्तं।